

Sebek

A fegyelmi bizottság elnöke a gépirólányra nézett, tovább diktált.

— ... az ütés következtében Rolf Schneider megtántorodott, fejét beverte a harántgyalugépbe. A mellékelt üzemorvosi látélet szerint arcán zúzódásokat és nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett.

A lány kihúzta a gépből a jegyzőkönyv első oldalát, megnézte az ötödik másolatot: halvány volt, elmosódott, mint egy régi emlék, de azért olvasható.

— Várjon — mondta az elnök. — Nem tudom elképzelni, hogy csinálhat ilyet valaki. Hallja, Vereb? — a semmitmondó külsejű, ünneplő ruhás férfi hallgatott. — Nézze, maga nagyon jól tudja hogy ebből ügyészségi ügy lesz. — A férfi nem felelt. — Még hozzá idegen állampolgár az illető, kiküldetésben, olyan ez, mintha az üzem volna a vendéglátó. Szép kis vendéglátás! — A férfi némán állt. — Ember! Mondjon már valamit! — semmi válasz. Az elnök homlokát törülte. — Magának lesz rossz, Vereb, ha nem beszél. A rendőrség is ki fogja hallgatni. Kizárólag azért nem vették őrizetbe, mert az üzem olyan véleményt adott magáról...

A férfi felnézett.

— Milyen véleményt?

— Na, végre! Szóval tud beszélni, mi? Elvárhatjuk magától, hogy mindent és őszintén. Ahogy kell. Nő volt a dologban?

— Én nő miatt nem ütök.

— Hát akkor?

— Nehéz rá visszaemlékezni. És nem is jó.

— Ne bolondítson, ember! Tegnap történt, még egy napja sincs! Erre nem képes visszaemlékezni?

— Nem erről beszélek.

— Mi? Na jó. Olvassa fel neki, amit eddig leírt.

A semmitmondó arcú férfi akkor ennyit mondott, egészen halkán:

— Nyolc napon túl gyógyul. Cirkusz az egész.

— Hallja, Vereb?

A lány olvasott. Éneklő hangon, a sorok végén meg-megállva.

— ... az ebédszünet végefelé Rolf Schneider és a két másik német szerelő, valamint az üzemi lakatosok játszottak. Egyikük krétával kört rajzolt a földre, és néhány lépés távolságból pénzzel célbadobtak. Vereb Lajos nem vett részt a játékban. Rolf Schneider első dobása a célba talált. Mindenki nevetett, kiabáltak, s akkor Vereb Lajos közelebb lépett és öklével Rolf Schneider arcába vágott. Az ütés következtében...

— A vére lecsurgott a trikójára — vágott közbe a bizottság elé idézett, semmitmondó arcú férfi. — Zöld volt a trikó, a piros vér fekete lett rajta.

×

Hajnal óta folyt a munka a birkalegelő kötéllel kerített darabkáján, a lakókocsik között a semmiből emelkedő sátor körül, kötelek, húzd meg, csiganyikorgás, tompa puffanások, cölöpök, a két kopott medve enni kap, bűz, az úristenit, hova raktátok a kék festéket. A KÉT TARGET, akartok potyajegyvet a délutánira, bácsi, mi az, hogy illuzionista, kigyójuk is van, húzd azt a kurva kötelet, még, még, még öt gyerek jöhet, vizet a lovaknak, ha tudtok valahol kutyakölyköt, azt is hozhattok, jegyért vagy ötven fillérért, pénztárkocsi, A KÉT TARGET, délután féláron, mert a medvék pihennek, a műlovarnót Gruber Máriának hívják, a cukrászné, hogy sváb vagy zsidó, na és ha zsidó, ez a cukrászné mint a falu farka, ti is eljöttök este?

A szájkosaras medvék kibicikliznek, fénylik a cylinder, te kölyök, nem voltál te itt délután is, két vén bohóc, már csupa szapanhab a manéz, a nő a ló hátán tizenöt éves, a bejelentőlapon negyvenkettő, csöndet, pattan az ostor, dobpergés, egy-kettő-három szaltó, tus, fénylik a cylinder, was schon beginnen? Öten jönnek beszélgetve, leülnek az első sorban, a két feketeruhás meg a három szürke, az egyik, az öreg, nézd csak, az osztrák, a cuk-

rászné, az egy rendes ember, az ha civil volna, halkabban, úgy tudna felszolgálni az üzletben, hogy a zserbóban se jobban, azért a sapkájukat levehetnék a fejükről, halkabban, tud az mindent a kártyatrükkötől a tótágasig, de ilyen egy rendes ember, csend legyen ott hátul, kölyök, ugye lehet itt a szünetben szódavizet kapni, most aztán takaríthatják a manézst. Szignál, fénylik a cylinder, A KÉT TARGET. Ezüstpikkelyes dresszben a nő, nyakán csokorra kötött ezüstszalag, a férfin fekete trikónadrág, zöld trikó, megint a bohócok, a kifutó elé állítják a nagy fekete táblát és a szövetdarab is fekete, a nő meglobogtatja, előrefut, a férfi széles bőrtokból tíz szélespengéjű tőrserű kést vesz elő, a Kék Duna-keringő és fénylik a cylinder, mosolygós hangulat, a pikkelyek ezüstösen dobják vissza a fényt és a nő szöke, meghajlás fekete nadrágban, zöld trikóban, még mindig a Donauwalzer, a férfi odakinálja a késeket az öt németnek, ősi ritus, az egyik feketeruhás kiválaszt egyet, megmutatja az osztráknak, az bólint, és a Kék Duna harmadszor, a férfi bókol, hátratáncol, villan a kiválasztott kés és a kifeszített szövet reccsenve hasad ketté, tus, a nő ugrik, bókol, már a tábla előtt áll szétterpesztett lábbal, szétvetett két karral, aranyiszöke madonna-fej a fekete háttéren és mosolyog míg a férfi kiméri a tíz lépés távolságot akkor hátra fordul, balkezében kilenc kés, a jobban egy és nincs már Kék Duna, csak a dob pereg halkán és kezdődik a játék a nő bokájánál.

Egy jobbra, egy balra a bokák mellé, a dobpergés lassan erősödik, egy jobbra egy balra a combok mellé s egy pontosan a két comb közé, egészen fent, de nevetni senki sem mer, ez eddig öt, a férfi teljesen a sötétben áll, csak a késeket látod villanni a semmiből, repülni a semmiből és hegyel beleállni a fekete táblába a nő bőre mellett, egy jobbra és egy balra a csipő mellé, egy jobbra, egy balra a két hónaljba és a dobpergés most már az agyadban dörömböl, a férfi vár egy pillanatig az utolsó kés előtt, csend, mit akarsz, figyeld, a tizedik jön, azt mondták, hogy délután balról dobta, most biztos jobbról, és a tizedik is elővillan és bal oldalon, közvetlenül a nyak bőre mellett átvágva az ezüst szalagot, rezegve áll meg a deszkában, és cintányér és dob és három trombita recsegi a tast.

Hajlongás egymás kezét fogva, zúg a taps, a németek állnak és ordítanak, tenyérvetés, a kis osztrák átlép a lábnyi kötélkorláton és rázogatja a zöldtrikós kezét és az egyik feketeruhás is átugrik, az nem nyújt kezet hanem kézzel-lábbal magyaráz és a nézőtér kíváncsian lecsendesül. A feketeruhás német. A fekete táblára mutogat, a mellére ver, száját csucsorítja, pénzt vesz elő. Az artista hátrál, szeme olajos-rémülten rebben, éles metszésű orra most hófehérnek tűnik, megfordul, két keze a levegőben, de nincs fal, aminek nekitapasztathatná, és a német kezében már száz pengő, és a kis osztrák már tört magyarsággal mondja, hogy a Scharführer úr száz pengőt ad, ha őt is ugyanígy körüldobálja, fejrázás, rettegő hátrálás, a fekete Scharführer üvölt, keze a zöldtrikós vállán, a tábla elé löki, also dann du wirst hier stehen bleiben du Schweinehund és futó léptek, fénylik a cylinder az igazgató kezében, görnyedt hát, az osztrák szabódik, a fekete megint ordít, az osztrák vállat von, tanácstalanul körül néz, a cukrászné, ez meg tudja csinálni és még száz pengőt is kap érte a zöldtrikós, az igazgató magyaráz és kér, az osztrák eltolja, a Scharführer odébb taszítja és szétvetett lábbal, csipőretett kézzel áll a manéz közepén, int a zenekarnak, a kis osztrák pedig kiméri a tíz lépést, a pikkelyes nő öklét szájára szorítva kuporog a manéz szélén és pereg a dob.

Jobb boka, bal boka, jobb comb bal comb, egy kés a két comb közé egészen fent, de nevetni senki sem mer, ez eddig öt, a kis osztrák a sötétben áll, semmiből villannak a kések, jobb hónalj, bal hónalj, a zöldtrikós most kinyitja a szemét, a kis osztrák zsebkendőt vesz elő, a gallérja alá töröl, megfogja a tizedik kés hegyét, a dobpergés most már a zöldtrikós agyában dörömböl, a cukrászné, neki nem kötöttek szalagot a nyakára és villan a tizedik kés és a zöldtrikós hirtelen mozdulattal jobbra billenti a fejét, a nyaka is vele mozdul, nem bizott-e az osztrák kezében és távolabb akarta-e vinni nyakát a balról várt késtől, vagy azért-e mert öt perccel korábban nem merte vállalni a sunyin felajánlott ölési lehetőséget, egy öröklét egy szempillantás alatt és a kés beleáll a nyakába, de rögtön ki is hullik, a vér magasra szökken és feketére festi a zöld trikót. A pikkelyes nő odarohan, a férfi ad-

digra lecsúszik a földre, hatszáz ember sóhaja lebbenti a ponyvát, de szó nincs, a férfi szája torzan félrehúzódik, az osztrák csak áll, lassan és félszegen elvigyorodik, a feketeruhások hangosan röhögnek, a Scharführer a combját csapkodja jókedvében és az utolsó padsorban, közvetlenül a ponyva előtt és közvetlenül a háború vége előtt egy sovány, tíz év körüli fiú visítva felröhög és röhög, röhög, amíg ki nem vonszolják.

×

A lány leírta az utolsó szót, várta a folytatást. A semmitmondó arcú férfi azonban hallgatott. Az elnök odébb lökte a hamutartót, előrehajolt.

— Nézze, van aki azt mondja, hogy sebet csak sebbel lehet orvosolni. Lehet, hogy igaz, de én nem hiszek benne. És most mondja, mit csináljunk mi magával?

Jánosy István

Bolondok királya Firinc Képe

1.

Világ előtti végen
van egy viselős szikla,
az előtt sóhajt, zokog az Anya:
Mindent megtett, ami kellő,
mégis maradt méhe meddő;
nem akar fia megszületni!

Mintha nyílnék Mennyből ajtó,
hangot hallott a sóhajtó.

Amíg, anyám, itt sóhajtasz,
meddő méhvel csak óhajtasz,
nem szállhatok ki a kőből!
Szerrel szerezz arany seprőt,
söpörd vele Ég peremét,
a Föld színét!
Háromszor üss a sziklára!

És az Anya valahára
háromszor ütött a sziklára.
És a szikla meghasada,
kikelt onnan édes fia.

2.

A hadból hazatérvén, hol embert nem ölt soha,
de a pergőtűzbe mint szanitéc kikúszott,
hova más senki se mert. . . tétova
támolygott lyukas tüdejével.
Senki sem törődött szent betegségével.
Kis kályháját lopott gallyal fűtötte.
Vásott kölykök melegedtek körötte,
meg egy ledér lány,

— az mosta gönceit, szeszelve tetveit,
s ő megáldotta, de nem élt vele.
Fölkelni is már alig volt ereje.
Csak kántálta százszor naponta:
„Ne dülj, ne árts, még állatot se bánts!”

3.

Mindent másképpen tett, mint a többiek;
rámondták: „kőbölcsőben született”,
és becsukták a bolondok közé,
de ő minden bolonddal tisztelettel beszélt,
mint emberfenséggel. Mint emberfenséget
szerették őt viszont:

a bolondok álorcás karneválján
a Bolondok Királyának őt választották.
Ott állt az álcás maskarák közt
(volt ott csodafiúszarvas:
nappal, holddal agancsán;
ordító oroszlán, nyers kakadú,
fényes sisakos vallon zsoldos),
s ő tűnődve nézett a semmibe,
a bolondok borús királya.

Pál József

Szenteste

Tágult szemekkel szorongtak a vaksötétben. A lövöldözés kezdete óta a gyertyát sem merték égetni. Az ajtót stangával, használt kocsitengellyel támasztották ki, s most feszült várakozással meredtek abba az irányba, amerre a pincaajtót sejtették. Csillagok gyúltak szemek előtt az erőltetéstől.

Az asszony várakozása más volt, mint a többieké. Amikor a front hangjai átszivárogtak a hegyeken, már egy éve múlt, hogy nem jött hír a férje felől. Ahogy sűrűsödtek a szekerek, gépjárművek, menetoszlopok, asszonyi bizakodással egyre inkább úgy érezte, férjét is hazahozza ez az emberáradat.

Napok óta, éjjel és nappal özönlöttek a visszavonuló katonák, lovak, trénszekerek. Fáradtságot és tisztátlanságot árasztó embertömeg, fegyverek, sisakok, sapkák, hátizsákok, tépett bakancsok végeláthatatlan, cél nélküli áradata hullámszórt végig a falun. Mint a kora tavaszi szennyes ár, amely elárasztja a kertet, és az otthonok küszöbéig nyomul. Ebből az áradatból várta, mint gyermekkorában az öregek meséinek megismétlődését, az öregekét, akik szerint harangot hozott a hólé még az ő ifjúságuk idején.

A kitartó lövöldözés zaját egyszerre két, egymást gyorsan követő detonáció vágta ketté; belenyögött a pince erős faajtaja. Hallani lehetett, ahogy a rosszul odatámasztott, használt kocsitengely dübbenve hull a döngölt földre.

— A híd — hallotta az asszony apja hangját. — A híd — ismételte az öreg. Rögtön nem is értette, mit akar mondani az apja, csak a rémületére figyelt fel, arra is futólag, most gondolatok a híd felé torlódtak, amelyhez lánykorának annyi emléke tapadt. A kiáltás nyomán a vasárnapi, ünneplős híd, legényekkel és lányokkal fészkelte be magát gondolataiba. Annyira, hogy felugrott a sötétben, amikor egyszerre világosodott meg előtte, hogy a híd nincs többé és az apja fél. Mióta a férje távol van tőlük, a gyerekek az öreggel együtt azt ették, amit ő előteremtett. Az öreggel csak a következő száj volt több, mint tiszte lett volna, abból csak rigolyás jogai jöttek elő. Elszégyellte magát az öreg miatt, mintha megleste volna valamit elrejtéssel, titkos és bizalmas cselekedet közben, és visszakucorodott a fészkelődő gyerekek mellé. A napok óta benne növekvő bizonyosság azonban, hogy férjét hazahozza az áradat, egyre erősödött.

A falura már rátelepedett a decemberi korai szürkület, amikor az öreg felderítése nyomán kimerészkedtek a pincéből. Miután a gazdának megköszönték a helyet, a két megszeppent gyerekek együtt hazatértek.

A falu ismét tele volt katonákkal, most sem értették egyikük beszédét sem, a házukba is újak települtek. Az ajtó körül nagy volt a tömörülés, mégis szokatlan csendesség fogadta őket; a figyelem érezhetően valamilyen benti eseménynek szólt. Amikor közelebb értek, a katonák nyilván megértették, hogy az érkezettek otthona ez, és út nyílt előttük.

Bent, az öreg fekvőhelyén feküdt valaki szétvetett, sáros csizmájú lábbal. Arcát nem láthatták, katonaruhás lány hajolt a melle fölé. Vérrel átitatott kötésen matatott. A gyerekek is megértették, hogy a csönd és a figyelem a sebesültnak szól. Az öreg beteretelte őket a kamrába. Rézsút falnak támasztotta a teknőt, alábújtatta mindkettőt. A nagyobb, a lányt szorosan a fal mellé guggoltatta, a kisebbet, a fiút nővére elé, két oldalt pedig rongyokkal fedte le őket.

— Mit csinál apuka?! — nyitott rájuk az asszony.

— Nem hallottad a plébános úrtól, mit csinálnak a gyerekekkel? — suttogta fojtottan az öreg.

— Ugyan már! Vénységére kezd el hinni a papnak? — szabadította ki az asszony a gyerekeket. A kamrából azonban nem merészkedtek ki. Összebújtak ismét, mint a pincében.

A két gyerek azonban nem felejtette el, milyen nap van, a bátorságuk is megjött, követelőzni kezdtek. Nekik is csak karcsony lehet, fontolgatta az asszony, hátha szívesen is veszik, ha készít valamit. Nemigen volt semmijük, hacsak a kevéske fagyott krumplit nem számítja, meg a doboz marmeládét, amit még a németektől lopott az öreg. Az jól jön a gyerekeknek, nekik

attól igazi karácsony lesz. Kimerészkedett a konyhába, hogy vizet tegyen fel.

A sebesült besötétült szemgödörrel, félig nyitott cserepes szájjal feküdt. A tehetetlen várakozásban mellette gubbasztó katonaruhás nő megigazította a férfi haját. Lehúzta a csizmáját is. Az asszony szeme a sáros, elárvult csizmákon állapodott meg. Az ilyen csizmák mindig férfibajt jeleztek a háznál, férfiakét, akiknél nincs esendőbb testi bajaikban. Ápolta már nem egyszer apját is, férjét is — ismerte jól azt, amikor a férfiember gyámolításra szorul. Nem is gondolt arra, hogy ennek sebesülése van. Meleg kell neki, a csizmája sem maradhat így — ez foglalkoztatta. Levette a buzogni induló vizet, majd kezére húzta a csizmát. Szaporán járt a kefe.

Kopogtatás nélkül nyílt az ajtó, az asszony keze megállt a levegőben. Szikkadt paraszt állt az ajtóban.

— No, lány, látom, már megbarátkoztál velük — mindig így szólította: „lány”-nak, mint napszámos korában; olyan hosszan nyújtva a szót, ahogy csak olyanok tudják, akik adhatnak munkát másoknak. Ettől „lány”-tól most is arcába szökött a vér szegyenében. — Hát az ünnepi vacsorát megcsináltad-e már nekik?

— Nincsen nekünk semmink, jól tudja maga.

— A disznó, amit az urad vett tőlem még a múlt télen, amikor itthon volt, hát az semmi?

— Fias. Hogy lehetne azt levágni. Azért vette az uram, hogy eladhassuk a kicsiket, az anyából meg élhessünk, míg hazajön. Magunknak is alig van mit ennünk, nem még a disznónak. Talán meg se ellik szegény.

— Fias vagy nem fias, a többieknek ennyi sincs. Mindenkit tönkretett a háború. Engem is. Ide kell adnod. Hadd vendégljünk meg ezeket.

— Dehát magának, meg az egész rokonságának ott a sok hizója elrejtve a hegyek között, a tanyákon, ahová ezek a katonák se igen jutnak el! Mindenki tudja, még a gyerekek is.

— Gyere, vagy elvitetlek! Ezekkel. Különben kiabálj csak, ha azt hiszed, hogy megérti közülük valaki is. Mielőtt ránk sötétedik, nálam legyél a disznóval!

Nem tehetett mást, kötelet kötött a disznó nyakába és elhajtotta. A kötelet akkor is tartania kellett, amikor egyetlen lövéstől oldalára fordult az állat. Még látta, amikor a felmetszett hasból szétgörögtek a csapos kis állatok. Gőzük felszállt, szétfoszlott, semmivé lett a hidegben, mint meg nem született életük.

Kábultan támolygott haza. A sűrű égen varjak úsztak a falu felé éjszakára. Az erőlködő madarakat visszavetette a szél. Néha úgy tűnt, mintha belefagynának a légbe. Havazni készült.

Az orosz tiszt halott volt, mire hazaért. Lábára felhúzták a csizmát, amit az asszony bokszolt fényesre. Tehetlenségében kitört belőle a sírás.

A tisztet a sötétedés és a megindult havazás ellenére eltemették. Biztosan azért, mert késő éjszaka ismét hallották az ismerős zajt: seregek vonultak az utakon. Újra magukra maradtak. A férjét nem hozta haza az áradat.

Még mindig nem tudta, mi lesz velük.

Tej, köcsögben

Határozottan unták a lövész- és páncélos alakulatok ütközését. Tojás a fedélzeti golyószórával még belekaszált a sűrűsödő félárnyékokba, aztán bejelentette, hogy kiszáll a játékból. A csapatok egy része szétszéledt, hazafelé vette az irányt. Ők négyen együtt maradtak, mintha valaminek még történnie kellene.

Az anyák hívó szava, amely mint az esti harangszó, véget vet a napnak, késett. A szürkületben titkos, meleg légáramlatok úsztak, meg-megcsapták arcukat. A tavaszi simogatást játéktól kipirult arcukon is érezték. A fűzfa már elhányta barkáját, és pihéi szálldostak az estben, megrajzolva a levegő láthatatlan mozgását.

Toncsi cserebogár gyűjtésbe fogott. Bő aratása volt, a megéledő föld és a zsenge lombú fák egyre nagyobb rajokban ontották a telt, kemény bogarakat. Toncsi a kocsikenőcsöt is előkészítette, aminek freckelő, pattogó pezsgésében elemészti majd

a gyűjteményt. Valahogy a megégetéshez mégsem volt kedve. Egykedvűen figyelte, amint a konzerves dobozból szétmászna, elrugaszknak a bogarai, szertehurcolva a zümmögést az alkonyatban.

Albert kitartóan köpködött, csak úgy maga elé. képzeletben jelölte ki a legyőzendő távolságokat. Úgy látszott, nem únja meg soha. Nyugodtnak látszott, tudta, hogy legfeljebb a Míse-hegyről és a Kendergátból hallatszik ide a hívás, a Káposztás-kertből hiábavaló érte kiabálni, bár az anyja őt is szólomatni fogja, hátha a környéken van.

Zoltán nehezebb helyzetben volt, mert a saját udvarukon játszottak Tojással, Toncsival és Alberttel. Anyja elnyújtott hívása nem sokáig hagyta kétségek között. A többiek is kászálódtak, indultak haza. Még segítettek Zoltánnak és anyjának a garicsból beterelni a higany-vingonc kismalacokat és a kocát. A serdülő jószágok egyszerre rohamozták meg a bejáratot, úgy, hogy eleven torlasz keletkezett az ólajtóban. Az egyik addig-addig izgett-mozgott, fúrta magát előre, míg egy másiknak a háttára került, és félreérthetetlen farmozgásba kezdett. Toncsi vihogott, Tojás tárgyilagos kíváncsisággal szemlélte a jelenetet, Albert tudta, amit tudott, és lekicsinylően nézett végig a többiekben. Zoltán az anyja miatt nem tudta, mit tegyen.

— No, nézd csak a pondróját! Mi nem kéne már ennek is! — mondta az anyja, és a vesszővel a malachalom közepébe csapott. A torlasz meglódukt, be lehetett csukni az ajtót. A gyerekek hazaindultak, Zoltán a teje várt, amit még megszűr az anyja, aztán köcsögbe önt, és amit még habos-melegen a tanárnőnek fog vinni.

— No, itt van. Vigyed — lökte Zoltán kezébe az anyja — Vigyed a tanárnőnek — mondta (olyan hanggal, ahogy a malacokat korholta), mintha a fiú nem tudná, hogy vinnie kell és hová kell vinnie. Oda hordta már évek óta, tanárnak, tanárnőnek, mikor ki lakta a szobát. Ha az egyik távozott, az anyja felkereste az újonnan érkezettet, és közölte vele, hogy az elődje tőle vette a tejet, és Zoltán esti tejhordása folytatódott. A jelenlegi tanárnő azonban egészen más volt, mint az előzőek. Mióta neki hordja, minden este megújuló izgalommal vette kezébe a köcsögöt. A fiatal férfi tanárokat nem szerette a zoknibúz és a rendtelenség miatt. Arra pedig nem emlékezett, hogy az előző tanárnők ilyen rendezetten, tisztán tartották volna a szobát. Még a levegője is más volt a tanárnő óta. Ami azelőtt szintén nem tűnt fel számára, azok a vaságy végére vagy a kályha fölötti kötélre teregetett kicsiny, finom, könnyű, illatos ruhadarabok voltak. Az illat ugyan jöhetett a mosdósarokból is, ahol a tükör előtti üvegpolcon a szappanon kívül sok minden más — dobozok, üvegcsék — sorakozott, de elképzelhetetlen volt, hogy ezek a pusztá érintésre is biztosan kellemes ruhadarabok ne lennének illatosak.

A szoba érzekeiben megajzolódo képével lépett ki az utcára. A többiekre gondolt. Úgy érezte, mintha meglopna őket. Titkos szegylene rákvörösen ült ki az arcára, amikor a besűrűsödött orgonasövényből sakálúvöltéssel Toncsi ugrott elő.

— Tele van a gatyá, mi? — kérdezte, mire vigyorogva a többiek is előbújtak. Zoltán tudta, hogy együtt kell velük vinnie a tejet. Toncsit már akkor felismerte, amikor kivált a bokrok közül, és ahogy alakja kibontakozott, úgy lett nyilvánvaló a másodperc tört része alatt, mi a szándéka. Cseppet sem ijedt meg, csak rajtakapottnak érezte magát. Maga sem tudta, min, mert valahogy más volt ez, mint mikor az anyja érte tetten valamin. Mégis, mintha menthetlenül rajtakapták volna, mentseget nem talált, menekülési lehetőség nem kínálkozott, mert nem tudta, mire keressen mentséget és miért kellene menekülnie.

Amikor bekopogott a tanárnő ajtaján, nem nyitotta ki, mint máskor, hanem hangosan, hogy a csukott ajtón áthallatszon, bekiáltott, hogy „hoztuk a tejet”. A tanárnő nem válaszolt rögtön. A csönd értelmezte a mondatot: „Várjatok egy kicsit. Rögtön nyitom”. Zoltán tudta, hogy az ajtó nyitva van. Miután meghozta a tejet, távoztában szokta hallani, amint fordul a kulcs a zárban. Most mindannyian füleltek. Gyors, zavarodottság nélküli lépések, kintfelejtett ruhadarabok összekapkodásának zaja és szekrénynyikorgás hallatszott. Valami olyan történt

bent, ami sohasem előzte meg Zoltán belépését, s aminek egyedül Zoltán tudta az értelmét.

Majd a lépések közeledtek, és Toncsi erőlködve próbálta összetartani szétszaladó száját. A tanárnő kinyitotta az ajtót, behívta a társaságot. Zoltán figyelte, ahogy a többiek lopva körülnéznek. A szobát, igen, a szobát nem akarta, hogy lássák — öltött benne határozott alakot a viszolygás kísérletétől. Tojás, Toncsi és Albert tekintete, mintha nem is a barátaié, hanem a nyolcadikos lányoké lenne, és őt tapogatnák végig, miközben átöltözik a testnevelés órára. Felmérte a szobát, a rejtőzködés lehetőségeit, a kályha fölötti kötélén nem száradt fehérnemű, az ágy végén a vas ugyancsak csupasz volt, a mosdóállvány sarkát elhúzott negyedkörnyi függöny takarta, Zoltán azonban így is megérezte a szappan, a sampon és a többi piperecikk elegy, női szagát. A számbavételtől valamennyire megnyugodott. Egészen magára talált, mire a tanárnő visszaadta az üres köcsögöt.

— Láttátok!? — tört ki Tojásból a kérdés az utcán. Bizonyos volt benne, hogy csak ő láthatta. Esküdözött, hogy a sarokban átlósan állított szekrény mögött valakit látott.

— Csókás volt — lökte ki hosszas unszolásra, kellő hatászűnet után. Csókás, a jobbösszekötő a kedvencük volt. A járási bajnokságot őt biztatva szurkolták végig. Nevét a megyei lapban is olvasták a bajnokságról készült összefoglalóban. Toncsit rögtön letorkolták, amikor azt javasolta, vissza kell menni és megnézni a függönyön keresztül. Zoltán készült mondani, hogy a tanárnő nem olyan, és a szekrény mögé nem is férne be egy ember, de akkorra Tojás már kész volt az ötletével.

— Mivel, ha akarnánk, megzavarhatnánk őket, rájuk zörgethetnénk, bedobhatnánk az ablakot, ezért teljesen tőlünk függ, együtt maradhatnak-e vagy nem. Ha úgy veszem, megajándékozunk Csókást. Emlékezzetek az őszi bajnokságra, amikor nem tudtunk neki mit venni, mert csak cigaretta, konyak, meg ilyenek jutottak eszünkbe. Egy sportember pedig nem iszik és nem dohányzik. Most itt az alkalom az ajándékozásra. Nem fogja tudni, hogy ajándék és hogy tőlünk kapta, de így szebb az egész. Egyetértünk?

Zoltán megkövülten hallgatott, Toncsi lelkesedett, csak Albert tett ellenvetést. Emlékeztetett arra, amikor a csapat az MNK-ban magasabb osztálybeli csapattal került össze, és a kopasz, kövér városi drukker, akinek a szavait itták a helybeliek, azt mondta: „A sörtől meg az éjszakázástól — huncutul hunyorított — becsipásodik az ember. Aztán csodálkozik, ha nem megy a foci.”

— Csak simogathatja — mondta Toncsi, akit könnyen lehetett befolyásolni. — Esetleg meg is csókolhatja.

— Le is vetkőzhetnek és egymás mellett fehetnek, mint a filmekben, hogy beszélgessenek. Úgyse szokott senkivel a tanárnő — javasolta Tojás, aki nehezen akart engedni a saját ötletéből.

— Az nem jó, mert akkor rágyújtanak. Emlékezzél csak! Abban a filmben is először lefeküdtek, aztán meg rágyújtottak — lett okos egyszerre Toncsi.

— Ti teljesen hülyék vagytok — szögezte le Albert. — Az sem jó. A bátyám mondta, hogy olyankor... — nyelt egyet. — Csak nem mutatják.

Tojást érzékeny pontján érték Albert szavai. Méghogy ő Albert bátyjának a felvilágosítására lenne szorulva!? Meg különben is! Az ötlet jó? Jó. Megérdemli Csókás? Meg. Akkor minek okoskodni. Egy marad: oszolni!

Amikor Zoltán belépett a konyhába, apja az asztalnál ült. Háttal az ajtónak. Evett. A füle és jobb orcáján az ételdudor le-föl mozgott. Lapockái között kihülő, háromszög alakú izzadt-sárgolt sötétlett. A háromszög hegye a gerincárok vonalában a háta közepéig ért.

— Hol kódrogtál eddig? — kérdezte az anyja.

— El kellett mosni a lábast, hogy kiönthesse.

— No, hiszen, ha most mosta el...! Lábast mosni, enni, aztán mars az ágyba!

Zoltán kiöblítette a tejes köcsögöt, aztán tette, amit az anyja parancsolt.

Bencze József versei

Csák Erzsébet

Csák Erzsébet messzire ment,
írnék neki, de nem lehet,
elküldenék, de nincsen kit,
magam mennék, de nem illik.
Elküldeném én a Holdat,
hogy mondja el bánatomat.
A Hold kevély, bizony nagyon,
nem érti meg a bánatom.
Küldeném a csillagokat,
értessék meg a gyászomat,
a csillagok még kicsinyek,
nem értik meg, hogy szenvedek.

Anyám

Szerette a rendet
sublót tisztaságot,
dolgos keze mérges
lúgban vért virágozott.

Nyár

Szaladj meleg zápor,
fáradt a lombsátor.
Repedt a föld, sárga,
tikkadt a Nap lángja,
fáradt a sok gyökér
szened a gyümölcsér'.

Banos János

Szerelmesvers

Élek veled lázadásban
torkig tömött hallgatásban
nikotin-felhő magányban
nélküled is mindig nálam

Ránt magával a világba
idegeim lavinája
fulladok arcod tavába
s kivet melleid hulláma

Csöndjeim ha szétdobáltad
reszket szétszórt szavam nálad
karod gyökeréből fákát
növezz — köztük fújdogáljak

Legyek szellőd hogyha nyár vagy
viharod ha ütnek árnyak
csillagokba vetett ágyad
álmodd fénybe éjszakámat



Valent József

Nyugtalan éjszakák

A városba a fodrászhoz huszonkilencedikén mentem. Ez volt anyátok halála előtt kilenc nappal. Ekkor már nyolc éve betegkedett, nem tudhattam, hogy éppen utolsó napjait éli. Anna nénéteknek meghagytam, hogy nézzen át hozzá, amíg én odaleszek; egyszer legalább szabadítsa fel a kötéseket, és főzzön teát is bőségesen.

Lomb utca tizenegy: ez volt annak a valakinek a címe, akiről ti is hallottatok. (Zöldre festett kerítés veszi körül a portát, belül szőlőlugas, dísnövények, betonlapokból járdák.) Háromszor is csöngettem, ugyanaz a kiszáradt, szemüveges öregasszony nyitott ajtót, aki máskor is szokott. Kripogó hangon énekelte, hogy megint hiába jöttem, és már csukta is be az ajtót. Kértem, azért csak engedjen be, inkább várok; vagy adjon papírt és tollat, ott hagyok néhány sort. Erre ideges lett, magából kikelve kiabálni kezdett. Ekkor egy pillanatra megmozdult a függöny, és mögöttem alig észrevehetően ott láttam őt. Látszott, ahogy mozog. Először azt hittem, talán tévedek, jobban megnéztem: ő volt. Láttam, hogy látom, hirtelen oldalt lépett. Ezzel nagyon megsértett. Ki ő tulajdonképpen? Mivel érdemeltem ezt ki, amikor én mindent, de mindent megtettem érte? Melléálltam a nagy bajában, amikor már mindenki eltávolodott tőle. Kedves voltam hozzá,

kedves, engedékeny. Ő tudja, csakis ő. Szabad időmet lopva rááldoztam, vállaltam a kockázatot a világ előtt, de főleg előttek. A szégyent. Sokszor elviseltem a nehéz pillantásokat, amit Anna nénétek mért rám. Megérdemeltem. Hazudtam anyátok előtt, mondhatom, hazugságban éltem.

Legtöbbször a fodrásznál voltam, ott volt bizonyíték a hajam. Mindig sok volt a vendég, mindig sok volt.

Elindultam csavarogni.

(Az lehetetlen, hogy ilyenkor hazajöjjek, én ismerem a saját természetem. Azt hiába is mondja Anna nénétek, ő egy nő, én meg férfi vagyok. Én ilyenkor csak kújtorgok, jövök-megyek. Legjobb, ha nem is szólnak hozzám. Megállok a kirakat előtt, ott állok egy kicsit, jönnek arra, köszönök, leszegem a fejem, tovább megyek. Visszafordulok, akkor eszmélek, hogy miért fordultam vissza; a menésemnek semmi célja, én mégis megyek. Eljutok a Vásártérig, ott már érzem a lábaimat, ott a pad, elnyújtózkodom. Jönnek arra sokan, elsietnek, én is felállok, és magamtól is azt kérdezem, miért?)

Betérttem a kocsmába.

Sajnos, tényleg többet ittam a kelletténél. Muskotályt rendeltem, ott voltak Janiék is, azok is kértek. Elkezdtek volna mondani a régit. Könyökömön jön ki. Jani már be volt állítva, nyomta a szöveget. Én oda sem hallgattam, nekem megvolt a

magam baja. Kértek még egy kört, én visszakértem. Nyomkodták bele a szódát, mondtam, muskotályba nem szeretem. Jani erőszakoskodott, mint mindig, ha többet iszik: hogy én így lenézem őt, úgy lenézem. Azt mondtam neki, komplexusa van. mire azt felelte, nem tudja, mi az a komplexus, de hogy őt lenézem, arról meg van győződve, és neki én ne is beszéljek. Belemelegedtünk az ivásba, én is kértem, ők is visszakérték. Nekem már szédült a fejem, azon voltam, hogy mihamarább ott-hagyjam őket.

Akkor már elment a háromhuszas.

Kellemesen zsongott a fejem. Ilyenkor föltámad a mocskos természetem. (Nem tudom, illetlenséget követek-e el, de én meg-nézem a nőket. Meg bizony. Kiállok a sarokra, végignézem, ahogy így elhaladnak előttem. Annyit már csak megengedhet az ember magának. Ott bámulok órákat is. Azt meg kell hagyni, jó nők vannak, csinosabbnál csinosabbak. Jó alakúak, meg minden. Valamikor? Valamikor nem kellett nekem így meg úgy. Az embernek volt, amennyit csak akart. Vasárnaponként elmentünk Janiékkel, ki a Dolinkába, ott volt a fiatalság színe, java.

Hej, de szép világ volt is az!

Én valahogy mégis szégyellem az egészet. Sokszor azon vagyok, ugyan jót teszek-e én most? Ugyan nem fog-e engem az utókor kinevetni? Hogy lenne jobb, így vagy úgy? Ki ad ehhez nekem tanácsot? Ki ad?)

Még aznap megismerkedtem Magdolnával.

Takáros, szemrevaló teremtés, olyan Mancsi-féle alak, csak nem szeplős. Ott lakik, ahol Kovácsék, Kovácsék a nyolcadikon, ő a hatodikon. Háromszobás főbérleti lakás, beépített bútorok. A neve ki van írva az ajtóra, fekete márvány lapon aranyozott betűk. Magdolna egyedül él, csak arra vár, hogy neki megfelelő társat találjon. De mindez bizonytalan, én nem voltam bent nála. Kovácsékhoz mentem, abban a hagyatékgügyben, amiről már ti is hallottatok. Mindig halogattam, de most jól jött ki, Magdolna miatt is. Nagyon szívesen szóbaállt velem, mosolygott, közel jött hozzám, és együtt kerestük Kovácsék nevét a névjegyzéken.

- Ismeri őket? — kérdeztem.
- Várjon csak, várjon csak — próbált emlékezni.
- Magas férfi.
- Magas?
- Szőke, göndör.
- Szőke, göndör?
- Felesége cigányos.
- Felesége cigányos?
- Gyerek is van, erősen rövidlátó.
- Ahá, ahá, tudom ki az, ne is folytassa!

Magdolna fölvitt engem a liften, azután elváltunk.

Találkozás másodszer.

Két napra rá megkísérletem a Magdolnával való újbóli találkozást. Végigmentem ugyanazon az útvonalon, mint először, és ugyanabban az időben. Feltevésem szerint Magdolna az első találkozásunkkor a munkából jött haza. Minden úgy volt, ahogy elgondoltam, csak nem mertem megszólítani. Másnap ugyanoda mentem, ugyanakkor, de akkor bevettem előtte egy kis bátorítót. Meg is jött Magdolna a szokott irányból. Megnyújtottam a lépést, így pontosan egyszerre értünk a kapu alá.

Magdolna ez esetben kiábrándítóan viselkedett. Nyoma sem volt a kedves, bársonyos hangjának, lenézően kezelt, és láthatóan idegesítette a jelenlétem. Türelmetlenül sietett, nagyon sürgős és fontos dolga lehetett, ami mellett az én személyem csak jelentéktelen ponttá zsugorodott. Ez így látszott. Nem volt jogom kifagatni, így mindenről csak találgathattam. Lehet egy úgy halaszthatatlan, és akkor a saját édesanyját is mellőznie kell pillanatnyilag, viszont lehetett ez másképp is. Én jóhiszeműen bíztam, mint egy kisgyerek. Miért gondoljak mindjárt a rosszabbra? Ez adta az ötletet, hogy döntsön egy harmadik lehetőség a sorsunk felől, írok neki levelet:

„Kedves, Magdolna!

Ne haragudjon, hogy írok, de fontos dologban akarok Magával találkozni. Emlékszik, ott a liften. Én mentem a nyolcadikra, Maga a hatodikra. Lehet, hogy nem is Maga az, akinek írok, de még egyszer kérem, ne haragudjon, meg arra is kérem, jöjjön el a Pitypalattyba szombaton. Mondjuk ötkor, vagy hatkor. Legyen hétkor, mert akkor már sötétedik, és Maga ráér. Majd én ott leszek hamarabb, középen, a harmadik asztalnál. Nem engedek addig senkit magam mellé, affelől nyugodt lehet. Arról lehet megtudni, hogy én vagyok, hogy egyedül ülök, és csak Magát nézem.

Várom, nagyon várom, siessen!

Üdvözlí
István”.

Szombat volt, június hetediké.

Egész éjjel esett az eső, verte az ablakot. Elkezdte még este, el nem állt reggelig, és én minden csepp koppanását hallottam. Még éjfélkor is égett a villany, olvasást erőltettem, azután mérgebben kimentem a konyhába. Az étel meghidegedett; koloncoltam a fazekakban, immel-ámmal lenyomtam néhány kanállal, aztán vissza az ágyba. Az alvás nem ment, csak nem ment, elkezdtem szavalni Petőfi Anyám tyúkját. Akkor kibújt Anna nénétek a másik szobából, hogy „mi az, mi az, mit katarok, kivel beszélek”. Visszaküldtem, aludjon nyugodtan, „csak a macskát abriktoltam kifelé, mivel véletlenül bennmaradt, és háynyi akart”. Anna nénétek morogva visszament, azt hajtogatta, hogy anyátok „félrebeszél, nem lehet tudni, alszik-e, vagy fölvan, mert a kérdésekre nem válaszol”. Átmentem én is hozzá: engem megismert, nekem válaszolt — mindenben úgy volt, mint máskor.

Ekkor már végleg kiment az álom a szememből, a felgyújtott lámpánál csak a falat néztem. Bántott, hogy nyúzott leszek másnap és kialvatlan, ez a nő szóba sem áll velem. Kitaláltam, hogy sétálok egyet a friss levegőn, az mindig jót szokott tenni. Anna nénétek ezt végleg nem állhatta, elkezdett veszekedni, hogy begolyósodtam, ha már kinn caplatok az esőn. „Begolyósodtál, te”, dobtam neki vissza, „a vécére csak kimehetek”. Akkor elkezdtem szaladni, mint akinek nagyon sürgős.

A hátralevő időt az ágyban töltöttem félig alvással, félig tervezgetéssel. Reggelre fáradtan ébredtem.

Este fél hét.

A Pitypalattyba valóban elmentem, ott ültem a harmadik asztalnál. Ha azt a kérdést firtatjátok, hogy miért, ami szerintem nem kérdés, azt is firtathatnátok, hogy miért zöldül a fű. Nem akarom én mellébeszéléssel az egészet elhomályosítani, de tudnotok kell, hogy mi anyátokkal hogy voltunk. Úgy de tunk, ahogy egy betegségtől ágyhoz szögezett asszony és egy egészségre teljében levő férfi lehet. Mellesleg hatvanhat májusáról nem beszéltek, amikor orvostól-orvosig szaladoztam, külföldi gyógyszerért rimánkodtam, fölvittem anyátokat a klinikára időt, fáradtságot nem sajnálva. Arról sincs szó, hogy milyen anyagi áldozatokat hoztam ezért, pedig a kandidátus megmondta már mindjárt az elején, hogy gyógykiút ebből nincs, csak idő kérdése, hogy meddig húzza. De még akkor is reménykedtem, még mindig. Másik, ami nem mellékes. Anyátok maga is megértően vélekedett, de én ezt nyíltan nem használtam ki, részben nem volt lehetőségem, de ha lett volna is, tudtam, hogy ha közzsájjra kerülünk, ez anyátokat eltakarítaná az élők sorából. Egyik napról a másikra. Én azon a bizonyos szombaton ennek a tudatában léptem be a Pitypalattyba. Nagyon is a tudatában. Emelt fővel körül sem mertem nézni, meghúzódtam csendesesen egy üveg bor mellett. Iddogáltam. Olaszrizlinget kértem. Tudom, akkor jól esett, isten bocsássa meg, jólesett. És ha valakinek kellett az ital, akkor nekem kellett. Közben gyakran az ajtóra néztem nyugtalan nézéssel, jöttek-mentek mindenfelé emberek. Magdolna sehol. Egyszer csak nyílik az ajtó, kit látnak szemeim. Janiék. Egy nagy csapat. Húzták a csíkot befelé. Nagy üdvözlések, tettünk az asztalhoz pótszéket, elhelyezkedtek. Mit isztok, mit isztok? Belemelegedtünk a beszédbe, ottragadtak.

Magdolna később sem jött meg. Nem csodálom. Az a levél minden volt, csak nem levél. Az egy eszelős agy sületlen mellék-

terméke, egy félnótás dilihopp szellemi kínja, resteltem, hogy ilyen bárgyú fogással akartam nőt halászni, és ha ez a nő elhozza és elém tárja saját soraimat, vagy elém sem tárja, csak fölényes magabiztonsággal kigúnyol, a győztes pozíciójából rámlöti a nyelvét, egy szavam sem lehetett volna, legfeljebb megalázzottan kioldalgok a mellékajtón. Részeg voltam, fiaim. Ez az egy, amibe belekapaszkodhatok. Más nem tudok és nem is akarok mentségemre felhozni.

Keserű ez nékem.

Mindent summázva, ahogy én közeledtem a nőkhöz, a megjelenésem a beszédem, a hallgatásaim, a megjegyzéseim, kezek érintése, oda-odanyúlás, tapogatás, feszesség, félszesség, incselkedés, csipkelődés, bámulások, szemek ügyetlen mosolya, mind, mind naiv kezdőre vallanak. Ezért, ezekért nem lett volna szabad annak megtörténnie, ami megtörtént, azoknak rosszindulatún belejátszania az ügybe, akik jóformán nem is illetékesek, durván, darabosan belegázolni mások, jelen esetben az én magánéletembe. Janiról sem tételeztem volna föl, amit megkaptam tőle, érdemtelenül, méltánytalanul, ha ezt előre tudom, le sem ülök vele egy asztalhoz, soha, egy pohár bor erejéig sem. A szomszédok pedig, akik szembe mézes-mázosak, hízelgők, előzőkenyek, adják a megértőt, velünk együttérzőt, diszkrétek, lojálisak, és így tovább, valóban aljas kárörvendők, most tudom, akik csak azért hízelegtek testközelségbe magukat, hogy minél több intimitást, belső problémát megtudjanak, és azon csámcsogjanak.

De ti, fiaim, ti hogyan kerültetek a másik oldalra, amikor gőzötök sem volt a helyzetről? Nem tudom, hol tűntetek el a szemem elől, mikor vesztettelek el benneteket? Ti tulajdonképpen hosszú hajat és divatos nadrágot viseltek, ugyanakkor elég nektek az innen-onnan érkezett suttyogás? Apátokról van szó, és mi férfiak mindig férfiasan megértettük egymást. Vajon most az értesítem alapján mernétek-e úgy vélekedni, hogy apátok kurvahajcsár? Vajon az én jóhiszemű élnivágásom ekkora bűn? Rosszul esik ez nekem, igen rosszul, most különösen, hogy egyedül maradtam.

A Pitypalattyban poharaztunk.

Janiék korábban fölcihelődtek mint én, készültek még egy helyre, közben abból nem lett semmi, hazamentek. Otthon valahogy összefutottak Anna nénéekkel, leadták neki a drótot, hogy én így meg úgy viselkedtem, ital, nők, minden, ott fetrengek a városban részegen és a pénzemet is elrabolták, a rendőrség már körözi a tetteseket, de még nem találták meg, ha reggelig sem kerülnek elő, kutyákkal is megindítják a nyomozást, de az még nem biztos. Anna nénéeknek nem kellett más, körülármázta a szomszédokat, lehordott engem mindennek, ingyenélőnek, kurvahajcsárnak, feleséggyilkosnak.

Hazaértem.

Látszólag nyugalom volt a portán, csendesség, a villanyok leoltva. Hátról a kutya fogadott, megnéztem a szerszámot, min-

den a legnagyobb rendben, magamhoz vettem a baltát. Arra már nem emlékszem, hogy miért vettem magamhoz, mert irtózatatosan fáj a fejem. Csak azt tudom, hogy kopogtam az ajtón, talán az ablakon is, de inkább az ajtón. Valami mintha megriasztotta volna a tyúkokat, még gondoltam is, hogy hátra megyek, de annyira hasogatott a fejem, hogy csak be minél hamarább, és bevenni valamit. Már sokszor zörögtem, mire előkászálódott Anna nénétek, hallottam a matatását.

— Mit akarsz?

— Engedj be!

— Tőlem te ne akarj semmit!

— Anna, ne bolondozz, fáj a fejem!

— Menj oda, ahol eddig voltál!

— Nyisd ki, szépen kérek!

— Részeg vagy, hol ittál?

— Még egyszer mondom, engedj be!

— Nekem te nem parancsolsz, parancsolj a kurváidnak!

— Utoljára mondom, Anna, gondold meg!

— Részeg vagy!

— Nem nyitod ki?

— Nem.

Csak ezután törtem be az ajtót. Mindenre halványan emlékszem, de ha jól tudom, a baltát használtam. A kezem azonban véres lett. Majd hirtelen megszédültem, kiszaladt alólam a föld, talán nekiestem valaminek. Körülöttem zűrzavar támad, honnan, honnan nem, ott termettek mások is, valaki lódobogással szaladt hátra, onnan vissza, mit szaladoztak, azt nem tudom. A tyúkok vad rikácsolásba kezdtek. Az ólaknál Jani bújkált. Úgy nézett ki, mintha az egészet megrendezték volna. Nekem legalább úgy tűnt. Anna nénétek vijjogott, vijjogott, mint egy vad indián és a fogait vicsorgatta. Lapátnagy fogai voltak. Aztán csak annyit hallottam, gyilkos, gyilkos, majdnem meggyilkolt.

Végre minden elcsendesedett.

Anna nénétek azóta nem lakik nálunk, anyátok pedig már akkor éjjel az utolsón volt, és másnap meghalt, mint tudjátok. Rám nehéz napok vártak, meg kellett próbálnom az egyedüllét sótlanságát. Bár a mi családunk anyátok halálával és Anna nénétek elköltözésével szétforgácsolódott, a sűgás-bűgás azóta is fennmaradt. Nyíltan vagy burkoltan szállítják felétek a híreket az akkori napok körülményeivel kapcsolatban, mondanom sem kell, hogy milyen céllal. Engem befeketítenek, benneteket ellem hergelnek. Sajnos. Megvan a talaj is hozzá, az az őszinte, és tiszta érzés, ami benneteket anyátokhoz fűzött. Én ezt megértem. Legjobb, ha tiszta vizet öntünk a pohárba. Saját érdekünkben. Én igyekeztem érzékeltetni veletek azon bizonyos napok zavarosságát, ha mindez nem sikerült, nem rajtam múlt. Gyertek el, tárgyaljunk szemtől-szembe, én állom a sarat, mert ha zavarodott is voltam, a szándékom tiszta maradt, affelől nyugodtak lehettek.

Várlak, nagyon várlak benneteket.



Nocturnes

1.

balkáni csend fehérség
leszakad rólad a blúz
ájultan gubbaszt melleden a nyár

2.

fehérben, kékben állsz
pásztorsíp torkából kentaur fut elő
Khloé sajtot, vaját ejt a fűbe
szigetünk zöld és óarany

3.

kezedben a tárgyak
a fények
sokasodnak

kötényed alatt felhő
hová tettél?

4.

az ajtó dermedten áll
sós szél pereg
lábad nyomában három tüzes madár

5.

lédám juditom salomé vagy + miféle hangokkal barátkozol
+ miféle írt hord homlokod + halántékon az
ér mit cipel + és a melled a vállad... hasad hogyan
kedvelhet + botlásaim közben mire mozdul a szád + egy
iramodásnyi tenger vagy

6.

hiányod megtölt
hold és nap vacog
földig csüng le az ég
a homokban csillagszögek

7.

oldozz meg
párnád elfelejtett
tél van
fagyott gyöngyöt perget

Azazel

8.

Nüktimosz megfeszítve + a bor ecetes lőre
+ Párizk az ősz + Fut a csend delelő
+ Párizk az ősz + Fut a csend delelőre
+ Ázol nem ér a nap + Bomlik arany
inged + Isten ül zsebemben + Átfoglak
átfogsz minden Nugátszínű

9.

HERO: a mécs friss olajjal telten lángol
a túlpárt málékony köd mögött
Leandros! érzed-e arcom a szélben
LEANDROS: fanyar álcák a hínár útvesztőiben
csikóhal táncol
Hero! homlokig ér az éj

